

Sygn. akt: III C 396/23

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 września 2023 roku

Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie III Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia Justyna Pikulik

Protokolant: sekretarz sądowy Agnieszka Majewska

po rozpoznaniu w dniu 19 września 2023 roku na rozprawie w S.

sprawy z powództwa Krajowej Izby Doradców Podatkowych z siedzibą w W.

przeciwko Z. K. (1)

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego Z. K. (1) na rzecz powódki Krajowej Izby Doradców Podatkowych z siedzibą w W. kwotę 3.240 zł (trzy tysiące dwieście czterdzieści złotych) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi:

-od kwoty 80 zł (osiemdziesiąt złotych) od dnia 23 grudnia 2019 r. do dnia zapłaty;

-od kwoty 80 zł (osiemdziesiąt złotych) od dnia 21 stycznia 2020 r. do dnia zapłaty;

-od kwoty 80 zł (osiemdziesiąt złotych) od dnia 21 lutego 2020 r. do dnia zapłaty;

-od kwoty 80 zł (osiemdziesiąt złotych) od dnia 23 marca 2020 r. do dnia zapłaty;

-od kwoty 80 zł (osiemdziesiąt złotych) od dnia 21 kwietnia 2020 r. do dnia zapłaty;

-od kwoty 80 zł (osiemdziesiąt złotych) od dnia 21 maja 2020 r. do dnia zapłaty;

-od kwoty 80 zł (osiemdziesiąt złotych) od dnia 22 czerwca 2020 r. do dnia zapłaty;

-od kwoty 80 zł (osiemdziesiąt złotych) od dnia 21 lipca 2020 r. do dnia zapłaty;

-od kwoty 80 zł (osiemdziesiąt złotych) od dnia 21 sierpnia 2020 r. do dnia zapłaty;

-od kwoty 80 zł (osiemdziesiąt złotych) od dnia 22 września 2020 r. do dnia zapłaty;

-od kwoty 80 zł (osiemdziesiąt złotych) od dnia 21 października 2020 r. do dnia zapłaty;

-od kwoty 80 zł (osiemdziesiąt złotych) od dnia 23 listopada 2020 r. do dnia zapłaty;

-od kwoty 80 zł (osiemdziesiąt złotych) od dnia 22 grudnia 2020 r. do dnia zapłaty;

-od kwoty 80 zł (osiemdziesiąt złotych) od dnia 21 stycznia 2021 r. do dnia zapłaty;

-od kwoty 80 zł (osiemdziesiąt złotych) od dnia 23 lutego 2021 r. do dnia zapłaty;

- od kwoty 80 zł (osiemdziesiąt złotych) od dnia 22 lutego 2021 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 80 zł (osiemdziesiąt złotych) od dnia 21 kwietnia 2021 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 80 zł (osiemdziesiąt złotych) od dnia 21 maja 2021 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 80 zł (osiemdziesiąt złotych) od dnia 22 czerwca 2021 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 80 zł (osiemdziesiąt złotych) od dnia 21 lipca 2021 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 80 zł (osiemdziesiąt złotych) od dnia 23 sierpnia 2021 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 80 zł (osiemdziesiąt złotych) od dnia 21 września 2021 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 80 zł (osiemdziesiąt złotych) od dnia 22 października 2021 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 80 zł (osiemdziesiąt złotych) od dnia 23 listopada 2021 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 80 zł (osiemdziesiąt złotych) od dnia 21 grudnia 2021 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 80 zł (osiemdziesiąt złotych) od dnia 21 stycznia 2022 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 80 zł (osiemdziesiąt złotych) od dnia 22 lutego 2022 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 120 zł (sto dwadzieścia złotych) od dnia 22 marca 2022 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 120 zł (sto dwadzieścia złotych) od dnia 21 kwietnia 2022 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 120 zł (sto dwadzieścia złotych) od dnia 23 maja 2022 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 120 zł (sto dwadzieścia złotych) od dnia 21 czerwca 2022 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 120 zł (sto dwadzieścia złotych) od dnia 21 lipca 2022 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 120 zł (sto dwadzieścia złotych) od dnia 23 sierpnia 2022 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 120 zł (sto dwadzieścia złotych) od dnia 21 września 2022 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 120 zł (sto dwadzieścia złotych) od dnia 21 października 2022 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 120 zł (sto dwadzieścia złotych) od dnia 22 listopada 2022 r. do dnia zapłaty;

2. zasądza od pozwanego Z. K. (1) na rzecz powódki Krajowej Izby Doradców Podatkowych z siedzibą w W. kwotę 217 zł (dwieście siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu, wraz z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego, liczonymi od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty;

3. nadaje wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności.

. akt III C 396/23

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 19 września 2023 r.

Pozwem wniesionym w dniu 30 listopada 2022 r. w elektronicznym postępowaniu upominawczym powódka Krajowa Izba Doradców Podatkowych, reprezentowana przez kierownika działu prawnego Krajowej Izby Doradców

Podatkowych, wniosła o zasądzenie od Z. K. (1) kwoty 3.240 złotych stanowiącej zobowiązanie z tytułu zaległych składek członkowskich, wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w płatności liczonymi w następujący sposób:

- od kwoty 80 zł (osiemdziesiąt złotych) od dnia 23 grudnia 2019 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 80 zł (osiemdziesiąt złotych) od dnia 21 stycznia 2020 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 80 zł (osiemdziesiąt złotych) od dnia 21 lutego 2020 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 80 zł (osiemdziesiąt złotych) od dnia 23 marca 2020 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 80 zł (osiemdziesiąt złotych) od dnia 21 kwietnia 2020 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 80 zł (osiemdziesiąt złotych) od dnia 21 maja 2020 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 80 zł (osiemdziesiąt złotych) od dnia 22 czerwca 2020 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 80 zł (osiemdziesiąt złotych) od dnia 21 lipca 2020 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 80 zł (osiemdziesiąt złotych) od dnia 21 sierpnia 2020 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 80 zł (osiemdziesiąt złotych) od dnia 22 września 2020 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 80 zł (osiemdziesiąt złotych) od dnia 21 października 2020 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 80 zł (osiemdziesiąt złotych) od dnia 23 listopada 2020 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 80 zł (osiemdziesiąt złotych) od dnia 22 grudnia 2020 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 80 zł (osiemdziesiąt złotych) od dnia 21 stycznia 2021 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 80 zł (osiemdziesiąt złotych) od dnia 23 lutego 2021 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 80 zł (osiemdziesiąt złotych) od dnia 22 lutego 2021 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 80 zł (osiemdziesiąt złotych) od dnia 21 kwietnia 2021 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 80 zł (osiemdziesiąt złotych) od dnia 21 maja 2021 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 80 zł (osiemdziesiąt złotych) od dnia 22 czerwca 2021 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 80 zł (osiemdziesiąt złotych) od dnia 21 lipca 2021 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 80 zł (osiemdziesiąt złotych) od dnia 23 sierpnia 2021 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 80 zł (osiemdziesiąt złotych) od dnia 21 września 2021 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 80 zł (osiemdziesiąt złotych) od dnia 22 października 2021 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 80 zł (osiemdziesiąt złotych) od dnia 23 listopada 2021 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 80 zł (osiemdziesiąt złotych) od dnia 21 grudnia 2021 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 80 zł (osiemdziesiąt złotych) od dnia 21 stycznia 2022 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 80 zł (osiemdziesiąt złotych) od dnia 22 lutego 2022 r. do dnia zapłaty;

- od kwoty 120 zł (sto dwadzieścia złotych) od dnia 22 marca 2022 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 120 zł (sto dwadzieścia złotych) od dnia 21 kwietnia 2022 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 120 zł (sto dwadzieścia złotych) od dnia 23 maja 2022 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 120 zł (sto dwadzieścia złotych) od dnia 21 czerwca 2022 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 120 zł (sto dwadzieścia złotych) od dnia 21 lipca 2022 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 120 zł (sto dwadzieścia złotych) od dnia 23 sierpnia 2022 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 120 zł (sto dwadzieścia złotych) od dnia 21 września 2022 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 120 zł (sto dwadzieścia złotych) od dnia 21 października 2022 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 120 zł (sto dwadzieścia złotych) od dnia 22 listopada 2022 r. do dnia zapłaty.

Jednocześnie powódka wniosła o zasądzenie zwrotu kosztów postępowania według norm przepisanych.

W uzasadnieniu żądania pozwu powódka wskazała, że pozwany, jako doradca podatkowy, jest zobowiązany do uiszczania składek członkowskich, których, mimo wezwania do zapłaty, nie uiścił.

W dniu 11 stycznia 2023 r. Referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin- Zachód w Lublinie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, uwzględniając w całości żądanie pozwu.

Pozwany Z. K. (1) wniósł sprzeciw od nakazu zapłaty w terminie zaskarżając go w całości i wskazując, że uznaje roszczenie za bezzasadne, gdyż w czasie objętym żądaniem pozwu pozwany nie wykonywał zawodu doradcy podatkowego.

Wniesienie sprzeciwu skutkowało umorzeniem postępowania w elektronicznym postępowaniu upominawczym postanowieniem Sądu Rejonowego Lublin- Zachód w Lublinie z dnia 14 lutego 2023 r.

Pozwem z dnia 24 kwietnia 2023 r. Krajowa Izba Doradców Podatkowych wniosła o to samo roszczenie przeciwko pozwanemu Z. K. (1) do Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum w Szczecinie, z zachowaniem terminu z art. 505³⁷ k.p.c., tj. w terminie trzech miesięcy od dnia wydania postanowienia o umorzeniu elektronicznego postępowania upominawczego.

Powódka Krajowa Izba Doradców Podatkowych w uzasadnieniu pozwu wskazała, że doradcy podatkowi tworzą samorząd doradców podatkowych, zwany Krajową Izba Doradców Podatkowych, do którego przynależność jest obowiązkowa i powstaje z chwilą wpisu na listę doradców podatkowych. Pozwany Z. K. (1) jest wpisany na listę doradców podatkowych od 5 marca 1998 r. i zaniedbywał obowiązek regularnego płacenia składek, pomimo wysyłanych przez Krajową Radę Doradców Podatkowych przedsądowych wezwań. Obowiązek regularnego opłacania składek członkowskich został wyrażony w art. 36 pkt 3 ustawy o doradztwie podatkowym.

Pozwany Z. K. (2) w odpowiedzi na pozew oświadczył, że zgadza się z zasadnością pozwu i wnosi o wyrażenie zgody na rozłożenie na raty kwoty 150 zł miesięcznie, zgodnie z aktualnymi możliwościami finansowymi.

Pismem z dnia 11 września 2023 r. powódka Krajowa Izba Doradców Podatkowych ustosunkowała się do twierdzeń pozwanego zawartych w odpowiedzi na pozew, wskazując, że nie zgadza się na ugodowe zakończenie sporu i nie przychyliła się do możliwości rozłożenia na raty należności dochodzonej pozwem z uwagi na dotychczasową negatywną postawę pozwanego w zakresie spłaty zadłużenia w uprzednio przyznanym pozwanemu trybie ratalnym, z którego pozwany się nie wywiązał.

Na rozprawie w dniu 19 września 2023 r. pozwany Z. K. (1) uznał powództwo i wniósł o rozłożenie należności na raty, zgodnie z wcześniej zgłoszonym wnioskiem.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Od 5 marca 1998 r. Z. K. (1) jest wpisany na listę doradców podatkowych pod numerem wpisu (...). Pozwany nie uiszczał składek regularnie, pomimo wysyłanych wezwań przez Krajową Radę Doradców Podatkowych.

Uchwałą nr 35/2014 z dnia 11 stycznia 2014 r. Krajowy Zjazd Doradców Podatkowych ustalił wysokość składki członkowskiej w wysokości 80 zł miesięcznie z mocą obowiązującą od dnia 1 lutego 2014 r.

Uchwałą nr 84/2022 z dnia 16 stycznia 2022 r. Krajowy Zjazd Doradców Podatkowych ustalił wysokość składki członkowskiej w wysokości 120 zł miesięcznie z mocą obowiązującą od dnia 1 lutego 2022 r.

Niesporne, a nadto:

- lista doradców podatkowych pod numerem wpisu (...),
- uchwała nr 35/2014 z dnia 11 stycznia 2014 r., k. 20,
- uchwała nr 84/2022 z dnia 16 stycznia 2022 r., k. 21.

Wyrokiem Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum w Szczecinie z dnia 18 czerwca 2013 r. w sprawie o sygnaturze I C 107/13 zasądono od Z. K. (1) zapłatę zaległych składek z odsetkami na rzecz Krajowej Izby Doradców Podatkowych, w którym to zasądzone świadczenie rozłożono na 22 raty.

Pismem z dnia 21 czerwca 2018 r. Krajowa Izba Doradców Podatkowych informowała Z. K. (1), że na jego koncie układow ratalnych widniała niedopłata 6.385 zł.

Według stanu na dzień 21 czerwca 2023 r. łączna kwota wpłaconych składek od 2002 r. wynosi 3.260 zł, a więc zaległość w opłacaniu składek na dzień wynosi 15.105 zł.

Niesporne, a nadto:

- wyrok z dnia 18 czerwca 2013 r., k. 50-54,
- pismo z dnia 21 czerwca 2018 r., k. 49,
- rozliczenie składek członkowskich w latach 2002-2023, k. 57.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo Krajowej Izby Doradców Podatkowych w W. przeciwko Z. K. (1) okazało się uzasadnione w całości.

Powódka dochodziła od pozwanego kwoty 3.240 zł, stanowiącej zaległość w nieuiszczonych przez pozwanego składkach członkowskich za okres od grudnia 2019 r. do listopada 2022 r. wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wymagalności każdej ze składek do dnia zapłaty oraz kosztami postępowania.

Zgodnie z art. 47 ust. 1 i 2 Ustawy z 5 lipca 1996 r. o doradztwie podatkowym (Dz. U. z 2021 r., poz. 2117), zwaną dalej uodp, doradcy podatkowi tworzą samorząd doradców podatkowych, zwany Krajową Izbą Doradców Podatkowych, do którego przynależność jest obowiązkowa i powstaje z chwilą dokonania wpisu na listę doradców podatkowych.

Z przynależności do samorządu zawodowego wynika obowiązek opłacania składek członkowskich, który wyrażony został w art. 36 pkt 3 uodp. Konieczność opłacania przedmiotowej składki wynika zatem wprost z ustawy na

każdej osobie wykonującej zawód doradcy podatkowego, a przepisy ww. ustawy są podstawą do realizacji obowiązku uiszczenia przez każdego doradcę podatkowego składki członkowskiej.

Zgodnie z art. 51 ust. 1 pkt 5 uodp, ustalenie wysokości składek członkowskich należy do zadań Krajowego Zjazdu Doradców Podatkowych.

W realiach rozpoznawaj sprawy, na podstawie uchwały nr 35/2014 IV Krajowego Zjazdu Doradców Podatkowych z dnia 11 stycznia 2014 r. w sprawie wysokości składek członkowskich, od dnia 1 lutego 2014 r. składka członkowska dla wszystkich doradców podatkowych wpisanych na listę doradców podatkowych wynosiła 80 zł, zaś na podstawie uchwały nr 84/2022 VI Krajowego Zjazdu Doradców Podatkowych z dnia 16 stycznia 2022 r. w sprawie wysokości składek członkowskich, od dnia 1 lutego 2022 r. składka członkowska dla wszystkich doradców podatkowych wynosiła 120 zł miesięcznie.

Z kolei na podstawie § 6 ust. 2 uchwały nr 40/2018 V Krajowego Zjazdu Doradców Podatkowych z 13 stycznia 2018 r. w sprawie zasad gospodarki finansowej Krajowej Izby Doradców Podatkowych, składki członkowskie powinny być wpłacane na rachunek bankowy I. lub do kasy Biura I. do 20 każdego miesiąca za miesiąc poprzedni. Na podstawie zaś § 6 ust. 2 uchwały nr 82/2022 VI Krajowego Zjazdu Doradców Podatkowych z dnia 16 stycznia 2022 r. w sprawie zasad gospodarki finansowej Krajowej Izby Doradców Podatkowych, składki członkowskie powinny być wpłacane na rachunek bankowy I. do 20 każdego miesiąca za miesiąc poprzedni. W okresie od 5 marca 1998 r. do chwili obecnej pozwany Z. K. (1) jest wpisany na listę doradców podatkowych pod numerem wpisu (...).

W okresie od listopada 2019 r. do listopada 2022 r. pozwany Z. K. (1) nie uiścił składek członkowskich, do uiszczenia których na podstawie ww. przepisów był zobowiązany. Pozwany nie kwestionował, że składek członkowskich za ww. okres nie uiścił i uznał powództwo w niniejszej sprawie.

Jak wyżej wskazano, składka w wysokości 80 zł obowiązywała do dnia 1 lutego 2022 r., kiedy to zaczęła obowiązywać uchwała nr 84/2022 z dnia 16 stycznia 2022 r. podwyższająca składkę członkowską do 120 zł.

Stan faktyczny w niniejszej sprawie okazał się w całości niesporny i został ustalony przez Sąd w oparciu o dowody z dokumentów złożone przez strony postępowania, co do których Sąd nie powziął wątpliwości co do ich prawdziwości i wiarygodności.

Pozwany Z. K. (1) zarówno w odpowiedzi na pozew z dnia 28 lipca 2023 r., jak na rozprawie w dniu 19 września 2023 r. oświadczył, że zgadza się z zasadnością pozwu i uznaje powództwo.

Zgodnie z art. 213 § 2 k.p.c., Sąd jest związany uznaniem powództwa, chyba że uznanie jest sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa. Uznanie powództwa jest aktem dyspozycyjności materialnej pozwanego, który za zasadne uznaje zarówno roszczenie powoda, jak i przyznaje uzasadniające je przytoczone przez powoda okoliczności faktyczne, a w konsekwencji godzi się na wydanie wyroku uwzględniającego żądanie pozwu (zob. wyrok SN z dnia 14 września 1983 r., III CRN 188/83, OSNC 1984, nr 4, poz. 60). Jest to stanowcze, bezwarunkowe oświadczenie woli i wiedzy pozwanego (zob. wyrok SN z dnia 1 czerwca 1973 r., II CR 167/73, OSNC 1974, nr 5, poz. 94, według którego wyrok nie może być oparty na uznaniu, które uzależnia spełnienie dochodzonego pozwem żądania od warunku; odmiennie - por. uzasadnienie wyroku SN z dnia 7 grudnia 1999 r., I PKN 399/99, OSNP 2001, nr 8, poz. 271).

W niniejszej sprawie brak jest podstaw do przyjęcia, że oświadczenie pozwanego jest sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa. Pozwany potwierdził wszystkie okoliczności zawarte w pozwie. Nie zakwestionował, że był wpisany na listę doradców podatkowych, że nie wywiązywał się z obowiązku ponoszenia składek wynikającego z ustawy. Nie zakwestionował również wysokości dochodzonego roszczenia głównego oraz odsetek.

Przyznanie przez pozwanego istnienia zadłużenia i jego wysokości nie budzi wątpliwości Sądu, tym bardziej, że twierdzenia powoda co do zasadności i wysokości należności objętej pozwem znajdowały odzwierciedlenie w znajdujących się w aktach sprawy dokumentach.

Pozwany Z. K. (1), uznając powództwo, wnosił o rozłożenie zasądzzonego świadczenia na raty.

Instytucję rozłożenia zasądzzonego świadczenia na raty określa art. 320 k.p.c., zgodnie z którym w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie. Jako, że rozłożenie na raty stanowi wyjątek od zasady, że sąd zasądza świadczenie stosownie do ustalonego stanu faktycznego, podkreślić należy, że zgodnie z przyjętą regułą wyjątki od zasady należy interpretować ściśle. Tym samym pozwany chcąc, aby zasądzone od niego świadczenie zostało rozłożone na raty powinien był wykazać, że zaszedł „szczególnie uzasadniony przypadek”. W orzecznictwie przyjmuje się, że „szczególnie uzasadnione przypadki” mają miejsce wówczas, gdy ze względu na stan majątkowy, rodzinny, czy też zdrowotny spełnienie świadczenia przez pozwanego niezwłoczne lub jednorazowe spełnienie zasądzzonego świadczenia przez pozwanego byłoby niemożliwe lub bardzo utrudnione albo narażałoby jego lub jego bliskich na niepowetowane szkody. Art. 320 k.p.c. zawiera szczególną zasadę wyrokowania, określaną jako "moratorium sędziego"; obok charakteru procesowego ma także cechy normy materialnoprawnej. Podstawą zastosowania przepisu jest wyłącznie uznanie sądu, że zachodzą szczególnie uzasadnione wypadki.

Powołany przepis określa szczególną regułę wyrokowania, dotyczącą przedmiotu orzekania, dając sądowi możliwość uwzględnienia także interesów pozwanego, w zakresie czasu wykonania wyroku, a interesów powoda przez uniknięcie bezskutecznej egzekucji (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 kwietnia 2014 r., w sprawie V CSK 302/13, opubl. w systemie informatycznym).

W okolicznościach niniejszej sprawy, rozłożeniu zasądzzonego roszczenie na raty sprzeciwił się powód w piśmie z dnia 11 września 2023 r., wskazując na negatywną postawę pozwanego w spłacie zadłużenia. Powód wskazał, że pozwany nie wykazuje aktywności w ratach spłaty zadłużenia wynikającego z poprzednich nieopłaconych składek zasądzonych wyrokiem Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum w Szczecinie z dnia 18 czerwca 2013 r. w sprawie o sygnaturze I C 107/13, a ponadto od wielu lat nie wywiązuje się zarówno z obowiązku spłaty zadłużenia z tytułu składek członkowskich, jak również bieżącego obowiązku regulowania składek.

Zdaniem Sądu, zaniechania pozwanego w opłacaniu składek mają charakter permanentny i nawet jeżeli po raz kolejny Sąd zadecydowałby o ratach spłaty długu, to nie spowodowałoby to odmiennego zachowania zadłużonego pozwanego (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach I Wydziału Cywilnego z dnia 22 kwietnia 2015 r., w sprawie I ACa 1109/14). Należy również pamiętać, iż ochrona jaką zapewnia pozwanemu dłużnikowi art. 320 k.p.c. nie może być stawiana ponad ochronę wierzyciela w procesie cywilnym (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi I Wydziału Cywilnego z dnia 18 marca 2015 r. w sprawie sygn. akt I ACa 1322/14).

Co więcej, pozwany w niniejszym procesie w żaden sposób nie wykazał, aby zaszedł szczególny przypadek uzasadniony stanem majątkowym, rodzinnym, czy też zdrowotnym. Pozwany na zaistnienie takich okoliczności nie przedstawił żadnych dowodów.

Sąd uznał, że skoro pozwany od dnia 2002 roku, nie uregulował nawet w najmniejszej części swojego zobowiązania, to mimo deklarowanej chęci spłaty zadłużenia, nie spłacałby terminowo zasądzzonego w ratach świadczenia, nie dając tym samym realnej możliwości zabezpieczenia interesów powoda.

Mając powyższe na uwadze Sąd nie uwzględnił wniosku pozwanego o rozłożenie zasądzzonego świadczenia na raty.

O odsetkach należnych powódce od zasądzzonej kwoty Sąd orzekł na podstawie przepisu art. 481 §1 i §2 k.c., zgodnie z którymi jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie. Dłużnik popada w opóźnienie jeśli nie spełnia świadczenia pieniężnego w terminie, w

którym stało się ono wymagalne także wtedy, gdy kwestionuje istnienie lub wysokość świadczenia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 października 2003 r., sygn. II CK 146/02, Legalis 70439). Termin płatności poszczególnych roszczeń powódki przypadał na 20 dzień każdego miesiąca, powódka domagała się odsetek od następnego dnia roboczego w danym miesiącu i takie też daty początkowe naliczania odsetek Sąd zasądził.

O kosztach postępowania Sąd rozstrzygnął zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Stosownie do treści art. 98 § 1 k.p.c. strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Pozwany przegrał niniejszy proces w całości, wobec czego winien zwrócić stronie powodowej wszystkie poniesione przez powódkę koszty procesu, na które składają się opłata sądowa od pozwu w kwocie 200 złotych, obliczona na podstawie art. 13 ust. 1 pkt 3 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych z dnia 28 lipca 2005 r. i kwota 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. Nie znalazła zastosowania zasada słuszności, by w ogóle nie obciążać pozwanego kosztami postępowania, gdyż nie udowodnił on swojej trudnej sytuacji materialnej i jego twierdzenia w tym zakresie pozostają gołosłowne.

Pozwany na rozprawie w dniu 19 września 2023 r. wspominał jedynie, że ma problemy zdrowotne, lecz nie poparł tego twierdzenia żadnym konkretnym dokumentem, np. zaświadczeniem lekarskim, kartą leczenia itd.

Sąd stanął na stanowisku, że w niniejszej sprawie nie zaszyły przesłanki z art. 101 k.p.c. O ile można by było uznać, że pozwany uznał powództwo przy pierwszej czynności procesowej, ponieważ zrobił to w odpowiedzi na pozew, to nie zaistniała sytuacja, że nie dał on powodu do wytoczenia sprawy. Zgodnie z doktryną pozwany nie daje powodu do wytoczenia powództwa, o ile jego postawa wskazuje, że strona powodowa wzywając go do zapłaty uzyskałaby zaspokojenie roszczenia bez wytoczenia powództwa (zob. Komentarz do art. 101 k.p.c., Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz, red. prof. dr hab. Elwira Marszałkowska-Krześ, 2017, wyd. 19, Legalis). Powód niejednokrotnie wzywał pozwanego do uiszczenia zaległych składek, mimo, że obowiązek ich uiszczenia i termin uiszczenia wynikają z ustawy. Mimo to, nie skutkowało to spełnieniem zobowiązań wynikających z ustawy, chociażby w części. Niewątpliwie, w związku z powyższym, wytoczenia powództwa w niniejszej sprawie było niezbędne do realizacji słusznych uprawnień powódki do pobierania składek członkowskich.

Na podstawie art. 333 § 1 pkt 2 k.p.c. Sąd nadał wyrokowi w punkcie 1 rygor natychmiastowej wykonalności, albowiem kwota roszczenia dochodzonego przez powoda została uznana przez pozwanego.